

NEW YORK TIMES BESTSELLER

MAJA MÄNNIKUS

Romaan

ANA REYES

Originaali tiitel:
Ana Reyes
The House in the Pines
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelaskujud, ettevõtted, organisatsioonid, tegevuskohad ja sündmused, mis pole selgelt avalikud, on kas autori kujutluse vili või neid kasutatakse fiktiivselt. Igasugune sarnasus tegelike elus või surnud isikute ning sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ruth Vestel
Toimetanud Stella Sägi
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2023 by Ana Reyes. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2024.

E09447924
ISBN 978-9916-31-520-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Bobile, emale, isale, Bubbale, Brianile ja Hildale

Proloog

Metsasügavuses on maja, mis võib kergesti märkamatuks jääda.

Õigupoolest heidab suurem osa inimestest sellele põgusa pilgu ja otsustab, et mingit maja pole. Ja nad ei eksi, mitte täiesti. Nad näevad varemeid, murenevat ja rohtunud vundamenti. Ammu maha jäetud maja. Aga kui maha vaadata, näeb päikesest ja jääst armistunud betooni. Seal oli kamin. Kui vaadata piisavalt pingsalt, süttib kaminas säde. Ja kui sellele puhuda, tõuseb sädemest leek, soojendav tuli külmas ja pimedas metsas.

Kui lähed lähemale, külma käest ära, kogub leek jõudu ja keerutab sulle silma männisuitsu. Sellest saab meeldiv lõhna-õlihõng, mis seejärel pehmeneb ema mantli lõhnaks. Ema pomiseb midagi kõrvaltoas. Pööra ringi ja sinu ümber kerkivad seinad, ujedalt nagu metsast väljuv hirv. Külmast betoonist saab vaip. Võta kingad jalast ja jää mõneks ajaks sinna. Väljas kogub tuul jõudu ja tekitab kusagil lähedal lõginat, kiiret ja rütmi- list. Ilmselt teevad seda häält raamides logisevad aknaklaasid. Taevast pudeneb lumehelbeid ja tõmbab sellele hubasele kodule peale lumevaiba. Pakib ööseks tekki. „Head ööd, majake, head ööd hiireke.“ Kas mäletad? Seekord pole sul vaja tõusta, keegi ei

aja sind taga ja sul pole vaja põgeneda. Köögist tuleb koduseid lõhnu ja on kuulda pannil särisevat liha. Selline oli kunagi maailm, enne esimesi koolikuid, enne esimest kõrvetada saamist, enne esimest ära eksimist. Ja seepärast ma seda teengi. „Head ööd, eikeegi, head ööd, sonija. Ja head ööd vanadaamile, kes sosistab: „Tasa!“.“

Maga hästi, sest kui sa hommikul ärkad, on maja kadunud.

Esimene peatükk

Maya ei teadnud veel seda, aga video oli hakanud sotsiaalmeedias ringlema. See oli turvakaamera kuueminutiline hägune filmijupp, mis oli piisavalt veider ja häiriv, et koguda ühe päevaga mõni tuhat vaatamist, aga mitte nii õudne, et levida netis nagu kulutuli, mitte nii tontlik, et inspireerida selle ülevaatamist. Aga Maya jaoks tähendas selle olemasolu, et see pööras pea peale kõik, mille ta viimaste aastatega oli enda jaoks üles ehitanud, mõnikord haleda, aga enamasti stabiilse elu Daniga, kes norskas vaikselt tema kõrval voodis.

Maya polnud videot veel vaadanud, ta vältis arvutit, ei tahtnud, et sinine valgus teda ärkvel hoiaks. Ta oli proovinud kõike, et magama jääda: Benadryli, melatoniini, sajast üheni loendamist. Ta oli pööranud kella sihverplaadi tagurpidi, käinud vannis, võtnud kõhasiirupit, aga miski polnud aidanud. See oli tema kolmas unetu öö järjepanu. Nad olid alles kuu alguspäevil Daniga kokku kolinud ja Maya teadis juba peast iga viimast kui ühte veeplekki laes. Igast praost hargnevat niidistikku.

Naine keeras end külili ja tuletas endale meelde, et ostaks külgakardinad. Kohtsoojendi voodijalutsis lülitus sisse ja tegi

valget müra, mida Maya tavaliselt armastas, aga praegu, kui ta endast väljas oli, käis see talle närvidele. Ta heitis teki pealt, tõusis ja pani lisaks aluspesule selga flanellsärgi. Korteris oli külm, keskküte polnud tõhus, aga naise nahk oli higist niiske.

Külmad põrandaplangud taldade all olid mõnusad, kui Maya läks piki koridori ja möödus teisest magamistoast, mis hetkel oli tühi, kui mitte arvestada velotrenažööri, mille nad Daniga kahasse olid Craiglistist ostnud. Maya polnud vaevunud kaunistama ühtegi korterit, mida ta kolledžiajast saati oli mitmete toakaaslastega jaganud – ei mingeid plakateid, raamatuid fotosid, isegi mitte sohvapatju –, aga viimasel ajal oli ta hakanud pärast Kelly aianduskeskuses töö lõpetamist astuma sisse teisel pool parklat asuvasse T.J. Maxxi ja otsejoones koduosakonda suunduma. Ta ostis abilaudu, vaipu ja muud kaupa, mida ta tõtt-öelda ei saanud endale lubada.

Mayal olid selle korteri osas plaanid. Ta oli kindlalt nõuks võtnud teha sellest kodu.

Koiduni polnud enam kaua aega jäänud ja hallis talvevalguses olid elutoas näha tema viimased ostud: kohvilaud, mis asendas toda, mille Dani üks toakaaslasi oli lahkudes kaasa võtnud. Uued riiulid paljude raamatute jaoks, mille Maya oli ostnud ja mis lisandusid Dani omadele. Tumerohelise sametkatttega teise-ringi-sohva. Ja selle kohal seinal rippus ainus kaunistus, mille Maya oli endaga kaasa toonud, ainus kunstiese, mida ta viimased seitse aastat oli säilitanud.

See oli saunalina mõõtu maiade seinavaip. Punastes, kollastes, rohelistes ja sinistes toonides gobelään, millesse olid kootud lillede ja madudega sarnanevad sümbolid. Mayale oli see enamat kui seinakaunistus. Mayal polnud aimugi, mida need sümbolid tähendavad, aga ta teadis, et kusagil Guatemala mägedes

elavad inimesed, kes oskavad neid lugeda. Teel kööki mööduis Maya pimedas toas gobeläänist.

Kraanikausis olid õhtusöögist jäänud mustad nõud, Bolognese kastmega määrdunud taldrikud. Mayale meeldis nende uues köögis koos Daniga süüa teha ning kaste oli lõhnanud küüslaugu ja värskete tomatite järele, aga maitse polnud õige. Või polnud naine lihtsalt näljane.

Või tuli see sellest, et ta magu oli olnud kokku kistud nagu rusikas. Dan oli Mayalt küsinud, kas midagi on lahti, ja naine oli vastanud, et kõik on kombes, aga see polnud nii. Maya avas kapiukse ning nihutas väheseid kohvikruuse, klaase ja veinipokaale, kuni leidis otsitava. Väikese, kolmekümmemilliliitriise viinapitsi. See on kõik, mida ma endale luban, ütles ta endale, ja magnetiga külmkapi uksele kinnitatud fotod tuletasid talle põhjust meelde.

Need olid tehtud möödunud aastal *halloween*'i-peol fotoputkas baaris, kus nad sõpradega olid öö läbi tantsinud. Maya oli kujutanud haldjanõida, tegelaskuju, kelle ta viimasel hetkel kasutatud riiete poest ostetud rõivaste põhjal oli leiutanud. Kostüümi juurde kuulusid helkivad tiivad, must, terava tipuga kübar ja sinine, litritega kaunistatud kaelusega kleit, ning imede ime, kostüümivõistlusel oli Maya saanud teise koha.

Dan kehastas Maxi filmist „Seal, kus elavad metsakollid“. Raske oli leida halli kombinesooni, mis oleks küllalt suur, et Dani kogukas keha sellesse ära mahuks, rääkimata sellest, et see oleks eetilisel toodetud, aga Dan oli hakanud seda varakult otsima. Ta oli istmikule õmmelnud koheva karvaga saba ja meisterdanud aegunud kuld krediitkaartidest krooni.

Nad nägid mitmel moel vastandlikud välja: Maya oli habras ja üllatavalt lihaseline inimese kohta, kes polnud kunagi spordiga tegelnud, Dan oli pikka kasvu ja nägi välja nagu

inimene, kes armastab süüa, mis nii ka oli. Tal olid siniilmad, hõre kastanpruun habe ja prillid, Maya oli aga tõmmu ja raskesti määratletavast rahvusest. Teda peeti alata india-laseks, türklannaks, mehhiklannaks või armeenlannaks. Tege-likult voolas tema soontes pool guatemala, neljandik iiri ja neljandik itaalia verd. Tal olid paksud mustad juuksed, maia-dele omased kõrged põsesarnad ning iirlase ümara kujuga lõug ja nõpsnina. Nad nägid Daniga vastandlikud välja, aga kui tähelepanelikumalt vaadata, oli nende hoiakus midagi ühist – Dan nõjatus kergelt Maya poole ning naine kallutas tema poole pead, näidates üksmeelt. Nad nägid välja nagu õnnelik paar. Ja Maya oli purjus – mitte just maani täis, aga sellele lähedal.

Maya võttis sügavkülmast pudeli džinni. Pudelist tõusis auru, kui ta korgi avas, tillukese pitsi ääreni täis valas, kergitas seda nende loppis nägude poole – *Proosit!* – ja töötas endale: hommikul räägib ta Danile põhjusest, miks ta on viimasel ajal liimist lahti olnud, miks teda vaevab unetus ja isutus. Ta tunnistab, et elab läbi Klonopini võõrutusnähte.

Probleem oli selles, et Dan ei teadnud, et Maya seda ravimit võtab. Kui nad kohtusid, oli Maya seda igal õhtul enne magama heitmist võtnud. See polnud midagi erilist – Mayal oli Klonopinile isegi retsept –, miks mainida seda inimesele, kellega ta põgusalt kohtamas käib?

Enne Daniga kohtumist polnud Maya käinud ühegi mehega kauem kui kuu. Aga üks kuu Daniga venis kolmeks ja enne kui Maya arugi sai, olid nad käinud kaks ja pool aastat.

Kuidas seda mehele selgitab, et oli sellest rääkimisega nii kaua viivitanud? Või miks ta ülepea seda tarvitab?

Ja mida Dan mõtleks, kui saaks teada, et tabletid pole pärit apteegist, vaid ta saab neid oma sõbrannalt Wendylt?

Mayal oli oma sõltuvusele palju õigustusi, ta ütles endale, et see pole vale, kõigest tegevusetus, et ta hoiab tablette käekotis aspiriiniipurgis kõigest mugavusest, mitte nende varjamiseks. Kogu selle aja jooksul oli Maya kavatsenud Klonopini tarvitamise lõpetada ja ennast rahustanud, et kui see harjumus on turvaliselt minevik, räägib ta sellest Danile.

Aga nüüd olid väikesed kollased pillid otsas ja naise kolledži-aegne sõbranna Wendy ei vastanud ta kõnedele. Maya oli üritanud temaga tosinaid kordi ühendust saada, saatnud tekst-sõnumeid ja meile ning viimaks helistanud. Mõned aastad pärast kolledži lõppu olid nad Wendyga edasi lähedased olnud, peamiselt seepärast, et nad jäid elama Bostoni ülikooli lähistele ja armastasid mõlemad pidutseda. Nad kohtusid harva päeval, aga käisid mitu korda nädalas õhtuti napsitamas. Aga nüüd, kui Maya oli joomise maha jätnud, kohtusid nad üha harvemini ja Maya mõistis tagantjärele, et nende igakuised hilised hommikusöögid olid olnud tehingu tegemiseks: viiskümmend dollarit üheksakümne milligrammi Klonopini eest.

Kas see oli põhjus, miks Wendy enam tema kõnedele ei vastanud?

Kui Maya võõrutusnähud süvenesid – unetus, ärevus, tunne, et nahal jooksevad sipelgad –, murdis naine pead, kas Wendy teadis, kui põrgulik saab sellest loobumine olema.

Maya polnud seda teadnud. Doktor Barry, psühhiaater, kes talle Klonopini seitsme aasta eest välja kirjutas, polnud sõltuvuse tekke kohta sõnagi lausunud. Ta oli Mayale öelnud, et ravim aitab tal magama jääda, mida see ka tegi – aga kõigest mõnda aega. Kuude möödudes vajas ta tulemuse saamiseks üha suuremat annust ja doktor Barry oli alati rõõmsalt kuuletunud, suurendades seda üheainsa pastakaliigutusega – seda kuni Maya kolledži lõpetamiseni, mille järel ta kaotas tervisekindlustuse.

Kui Maya visiidi eest oma taskust maksta ei suutnud, avastas ta, et teda on hüljatud, ja selgus, et ta ei saa ilma ravimita magada.

Maya õnneks oli Wendyl samuti sellele ravimile retsept ja ta ei usaldanud oma vaimset tervist arstide hoole alla. Ta ei tarvitanud ainsatki ravimit, mille arst talle välja kirjutas ning eelistas neid kas müüa või teiste vastu vahetada. Maya oli viimased kolm aastat Klonopini Wendylt ostnud, sellest ajast peale, kui nad kolledži lõpetasid. Lubanud endale kogu selle aja, et lõpetab. Ta polnud arvanud, et see saab kerge olema, aga võõrutusnähtude raskus oli naise jaoks ootamatu ja sümptomite guugeldamisest polnud abi. Unetus, äng, värinad, lihaskrambid, paranoia, ärevus – nendega saab ta hakkama. Teda hirmutasid võimalikud hallutsinatsioonid.